Ρεπορτάζ **ΑΓΓ. ΚΩΒΑΙΟΣ**

ΜΕ ΜΙΑ δημόσια παρέμβαση στη συζήτηση περί απαξίωσης του πολιτικού συστήματος, ο κ. Κ. Σημίτης θα δώσει την προσεχή Πέμπτη το στίγμα της πολιτικής του δραστηριότητας για το διάστημα των επόμενων μηνών. Ο πρώην πρωθυπουργός θα μιλήσει στο πλαίσιο εκδήλωσης του Ομίλου Προβληματισμού για τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας (ΟΠΕΚ) με θέμα «Σκέψεις για μια προοδευτική διακυβέρνηση», στην πρώτη ουσιαστικά ομιλία του επί ελληνικού εδάφους έπειτα από την αποστασιοποίησή του λόγω της μακράς εσωκομματικής σύγκρουσης στο ΠαΣοΚ. Η κρίση του πολιτικού συστήματος είναι ένα από τα στοιχεία που προβληματίζουν τον πρώην πρωθυπουργό, ο οποίος εντοπίζει το πρόβλημα κατά κύριο λόγο στο σημείο της διαρκούς απαξίωσης του πολιτικού βίου. Από συζητήσεις με συνομιλητές του και συνεργάτες του προκύπτει με σαφήνεια η εντύπωση ότι τα αίτια της προβληματικής αυτής κατάστασης εντοπίζονται μεν στις δομές και στις αγκυλώσεις του νεοελληνικού κράτους, αλλά, καθώς επισημαίνεται, οι ευθύνες της σημερινής κυβέρνησης και του ιδίου του κ. Καραμανλή είναι μεγάλες. Η κυρίαρχη διαπίστωση: η ατζέντα τους τελευταίους μήνες καθορίζεται από τη σκανδαλολογία και τις υπονομευτικές συζητήσεις, χωρίς η κυβέρνηση να μπορεί να επηρεάσει τις εξελίξεις.

■ Ο πρώην πρωθυπουργός θα μιλήσει σε εκδήλωση με θέμα «Σκέψεις για μια προοδευτική διακυβέρνηση»

Η επιστροφή Σημίτη στην πολιτική σκηνή

Η απαξίωση του δημόσιου βίου, οι ευθύνες της κυβέρνησης και η διέξοδος μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος

Με δεδομένη την κατάσταση που έχει εκδηλωθεί με βίαιο τρόπο τους τελευταίους μήνες, ο πρώην πρωθυπουργός θα θέσει με την ομιλία της Πέμπτης σε νέα βάση και τη συζήτηση για την προοδευτική διακυβέρνηση και τις δυνατότητες υπέρβασης της κρίσης.

Οι αναφορές του κ. Σημίτη στην τρέχουσα πολιτική και κοινωνική κατάσταση της χώρας θα είναι πολλές. Η εντύπωση που κυριαρχεί στο γραφείο της οδού Ακαδημίας είναι πως όλα όσα βλέπουμε να εκτυλίσσονται τους τελευταίους μήνες, με την πολιτική ηγεσία να παρακολουθεί χωρίς δυνατότητα ή διάθεση παρέμβασης, συνιστούν το *«χειρότερο σενάριο που θα μπορούσε να έχει φανταστεί κανείς»* έπειτα από την περίοδο που φάνηκε να κλείνει με τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004.

Ρόλο προφήτη δεν φαίνεται διατεθειμένος να διεκδικήσει ούτε ο κ. Σημίτης ούτε κάποιος από το περιβάλλον του, ωστόσο δεν φαίνεται και να απορρίπτουν τις εκτιμήσεις περί «ιταλοποίησης» της πολιτικής ζωής. Με την έννοια αυτή δεν εννοούν αναγκαστικά την εμφάνιση ενός προσώπου και ενός πολιτικού σχηματισμού που θα διεκδικούσε στην Ελλάδα τον ρόλο του πολιτικού «μεσσία» (α λα Μπερλουσκόνι). Βλέπουν ως πολύ πιθανότερη όμως τη συνέχιση της κρίσης, αφού, όπως λένε *«βρισκόμαστε πλέον σε μια περιδίνηση από την οποία δεν είναι ορατή η έξοδος όσο απουσιάζει ο στόχος προς τον οποίον θα μπορούσε να κινηθεί η κοινωνία και η πολιτική ηγεσία»*.

Κρίνεται πιθανό το ενδεχόμενο ενός μεγάλου συνασπισμού που ψιθυρίζεται από κάποιους κύκλους τους τελευταίους μήνες; Η απόρριψη αυτού του σεναρίου είναι κατηγορηματική από τον κ. Σημίτη.

Στο πλαίσιο αυτό των πολιτικών εξελίξεων θα εντάξει ο πρώην πρωθυπουργός τον προβληματισμό του για τις προκλήσεις και τα στοιχήματα των πολιτικών δυνάμεων που θα διεκδικήσουν ρόλο στην προοδευτική διακυβέρνηση της χώρας. Ως κρίσιμο στοιχείο της κρίσης και ειδικότερα στο κοινωνικοοικονομικό πεδίο ο πρώην πρωθυπουργός βλέπει τη συνεχή πίεση που υφίσταται η λεγόμενη μεσαία τάξη.

Τα χαρακτηριστικά της δεν είναι αυτά που ήταν ακόμη και πριν από μία δεκαετία και, όπως λένε οι συνεργάτες του πρώην πρωθυπουργού, η ερμηνεία της κινητικότητας σε αυτόν τον κοινωνικό χώρο συνιστά μία από τις μεγαλύτερες προκλήσεις της προοδευτικής πρότασης διακυβέρνησης η οποία οφείλει να διεκδικήσει ένα μεγάλο τμήμα του χώρου αυτού.

Ο κ. Σημίτης αναμένεται να περιγράψει την προσεχή Πέμπτη τις προτάσεις του και να σημειώσει ότι λύση και διέξοδος μπορεί να προταθεί μόνο μέσω της ριζικής αναδιάρθρωσης του εκπαιδευτικού συστήματος, προκειμένου να δοθεί έμφαση στη λεγόμενη κοινωνία της γνώσης. Δεν συνιστά θέση που αντιβαίνει στα όσα αναφέρει το ΠαΣοΚ, όμως η πρόκληση για το κόμμα βρίσκεται μπροστά και αφορά την παρουσίαση μιας συνολικής πρότασης για την Παιδεία η οποία θα υπερκεράσει το πρόβλημα που προκλήθηκε πριν από έναν χρόνο με τις συνεχείς παλινωδίες στο θέμα των πανεπιστημίων.

Με αφορμή τέτοιες παρατηρήσεις τίθενται για τον προοδευτικό χώρο νέα ερωτήματα. Το ερώτημα «Τι είναι αριστερό» είναι ένα από αυτά και ο έγκαιρος προσδιορισμός του συνιστά κρίσιμη και επιτακτική ανάγκη. Στο σημείο αυτό εντάσσεται και ένας προβληματισμός του πρώην πρωθυπουργού για το ΠαΣοΚ και την ταυτότητα του κόμματος – ένα θέμα που αναμένεται ότι θα αρχίσει να συζητείται εν όψει του συνεδρίου του επόμενου μήνα. Μία από τις φράσεις που ακούγεται στην Ακαδημίας και αποδίδει εν πολλοίς τις θέσεις του κ. Σημίτη είναι: *«Άλλο το πολυσυλλεκτικό κόμμα, κάτι που για το ΠαΣοΚ έχει λυθεί εδώ και πολλά χρόνια, και άλλο η πολυσυλλεκτική τακτική. Αυτή μπορεί να προκαλέσει συγχύσεις και να παρουσιάσει το κόμμα ως ένα εκκρεμές χωρίς στόχους και προσανατολισμό»*.

Συζητώντας επ' αυτών και σε συνδυασμό πάντοτε με την τρέχουσα κοινωνικοοικονομική κατάσταση, στο επιτελείο του κ. Σημίτη προσυπογράφουν τις εξαγγελίες και τις αναφορές περί «δίκαιης κοινωνίας». Προσθέτουν όμως την παρατήρηση ότι, εφόσον αυτός είναι ο πολιτικός στόχος, πρέπει να είναι ξεκάθαρο και χειροπιαστό σε όλους τι σημαίνει στην πράξη και ότι δεν παραμένει ένα απλό σύνθημα.

Ο ρόλος της Ελλάδας στο διεθνές περιβάλλον και η ανάγκη αξιοποίησης ευκαιριών θα αποτελέσει ένα άλλο σημείο της ομιλίας του πρώην πρωθυπουργού. Στην επικείμενη ομιλία του, αλλά και σε επόμενη που θα ακολουθήσει – ο ΟΠΕΚ έχει ήδη έναν προγραμματισμό εξαμήνου με ομιλίες και εκδηλώσεις – ο κ. Σημίτης θα τονίσει ότι πρέπει να υπάρξει μια νέα προσέγγιση στον τρόπο και στις δυνατότητες επίλυσης των προβλημάτων της χώρας μέσα από τις ευρωπαϊκές δομές και τους θεσμούς της ΕΕ. Θα σημειώσει την απουσία της κυβέρνησης της ΝΔ από τις εξελίξεις ακόμη και στον «στενό» ευρωπαϊκό κύκλο, αλλά δεν αποκλείεται να επισημάνει αυτό που κάποιοι από τους συνεργάτες του αναγνωρίζουν ως μοναδική θετική συμβολή της κυβέρνησης κατά την τελευταία τετραετία: την ένταξη της Ελλάδας στα διεθνή ενεργειακά δίκτυα της περιοχής των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου.

Η ειδική σχέση Τουρκίας - ΕΕ

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ αναφορά του κ. Σημίτη στην ειδική σχέση Τουρκίας - ΕΕ, στο περιθώριο ομιλίας του στο Κέιμπριτζ, δεν ήταν τυχαία. Η αναφορά αυτή σχολιάστηκε, καθώς συνιστά στην ουσία εγκατάλειψη της θέσης περί υποστήριξης της πλήρους ένταξης της Τουρκίας. Οπως αναμένεται να εξηγήσει εκτενέστερα σε επόμενη ομιλία του ο πρώην πρωθυπουργός, η ακινησία της κυβέρνησης της ΝΔ και η εγκατάλειψη του Ελσίνκι έχουν διαμορφώσει νέα δεδομένα. Οι προοπτικές που προσέφερε η συμφωνία εκείνη αγνοήθηκαν, τα ελληνοτουρκικά περιήλθαν στην ουσία σε ένα νέο αδιέξοδο και η «πολιτική της κουμπαριάς» αποδείχθηκε ατυχής. Οπως εκτιμά ο πρώην πρωθυπουργός, με τα δεδομένα που διαμορφώνονται η τουρκική αδιαλλαξία εντείνεται, η ελληνική κυβέρνηση παρακολουθεί χωρίς μέσο και δυνατότητες πίεσης και δεν διαφαίνεται προοπτική επίλυσης ούτε καν του θέματος της υφαλοκρηπίδας, το οποίο ως γνωστόν είχε προχωρήσει μέχρις ενός σημείου. Για τους λόγους αυτούς ο κ. Σημίτης έδωσε προ δεκαημέρου ένα πρώτο έναυσμα για τη συζήτηση περί αναπροσαρμογής της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Τη σχετική επιχειρηματολογία αναμένεται να αναπτύξει τους επόμενους μήνες.

Κ. Σημίτης: «Άλλο το πολυσυλλεκτικό κόμμα, κάτι που για το ΠαΣοΚ έχει λυθεί εδώ και πολλά χρόνια, και άλλο η πολυσυλλεκτική τακτική»

ΑΝΑΛΥΣΗ

Η στροφή

Του ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΤΑΛΗ

Μέσα στη δίνη των ημερών πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων η στροφή που πραγματοποίησε ο κ. Κ. Σημίτης στο θέμα της ευρωπαϊκής πορείας της Τουρκίας. Η θέση που εξέφρασε προ ημερών σε ομιλία του στο Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ, ότι πρέπει να υπάρξει μια ειδική σχέση της Αγκυρας με την Ευρωπαϊκή Ενωση, ξάφνιασε επειδή ο τέως πρωθυπουργός υπήρξε ο πρωτεργάτης της πολιτικής, η οποία υιοθετήθηκε τελικά τόσο από το ΠαΣοΚ όσο και από τη ΝΔ, για πλήρη ένταξη της γειτονικής μας χώρας στην ΕΕ. Η πολιτική αυτή είχε χαραχθεί με βάση την ελπίδα ότι οι ελληνοτουρκικές σχέσεις θα βελτιώνονταν όσο οι Τούρκοι θα προχωρούσαν προς την Ευρώπη. Για την Ελλάδα μια Τουρκία η οποία θα είχε απομακρυνθεί από τον τριτοκοσμικό της χαρακτήρα, και από την ανάμειξη των Ενόπλων Δυνάμεων στη διακυβέρνηση της χώρας, και θα ενεργούσε με βάση τους ευρωπαϊκούς κανόνες συμπεριφοράς και όχι της αυθαίρετης στρατιωτικής ισχύος θα ήταν η καλύτερη εγγύηση για την ειρηνική πορεία στις σχέσεις των δύο χωρών. Και αυτό θα μπορούσε να εξασφαλιστεί μόνον με τις υποχρεώσεις που δημιουργεί η αυστηρή πλήρης ένταξη και όχι η χαλαρή ειδική σχέση.

Στην πολιτική αυτή στηρίχθηκε και η περιώνυμη Συμφωνία του Ελσίνκι, η οποία άναβε μεν το πράσινο φως για τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Τουρκίας, την υποχρέωνε όμως παράλληλα να επιλύσει τις διαφορές της με την Ελλάδα. Αν αυτό δεν καθίστατο δυνατό, οι διαφορές θα παραπέμπονταν στο Διεθνές Δικαστήριο. Η Αθήνα είχε πετύχει τότε αυτό που χωρίς αποτέλεσμα επεδίωκε επί δεκαετίες. Η κυβέρνηση της ΝΔ ανέτρεψε την πορεία αυτή, διότι δεν θέλησε να επωμιστεί το πολιτικό κόστος το οποίο συνεπαγόταν η προσφυγή στη Χάγη. Και αυτό ήταν ένα καίριο κτύπημα στη φιλοσοφία η οποία κρυβόταν πίσω από τη στήριξη της Ελλάδας του τουρκικού αιτήματος για πλήρη ένταξη. Το άλλο καίριο κτύπημα ήλθε από τον ισχυρό γαλλογερμανικό άξονα με την άνοδο στην εξουσία του κ. Σαρκοζί και της κυρίας Μέρκελ. Και οι δύο, εκφράζοντας τις αντιτουρκικές διαθέσεις της κοινής τους γνώμης, τάχθηκαν απερίφραστα υπέρ της ειδικής σχέσης.

Τίθεται έτσι το ερώτημα αν έχει νόημα πλέον η συνεχώς επαναλαμβανόμενη από την Αθήνα διαβεβαίωση ότι στηρίζει την ενταξιακή προοπτική της Τουρκίας, όταν η προοπτική αυτή δεν εξαρτάται από τις διαθέσεις της ελληνικής πλευράς και όταν οι Τούρκοι έχουν αντιληφθεί ότι οι Ευρωπαίοι δεν τους θέλουν. Ο κ. Σημίτης αναθεωρεί τις απόψεις του και θέτει το θέμα της ειδικής σχέσης, υπονοώντας προφανώς ότι η Ελλάδα θα πρέπει να διασφαλίσει τα εθνικά της συμφέροντα μέσα στις νέες συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί. Ζητεί δηλαδή ένα νέο Ελσίνκι, εφόσον ούτως ή άλλως εγκαταλείφθηκε το προηγούμενο. Το ζήτημα όμως δεν είναι τι ζητεί ο τέως πρωθυπουργός, αλλά τι προτίθεται να πράξει η κυβέρνηση, καθώς μάλιστα, όπως έδειξε και η επίσκεψη του κ. Καραμανλή στην Αγκυρα, η τουρκική αδιαλλαξία συνεχίζεται παρά την ελληνική στήριξη στο θέμα της ένταξης.

Ρεπορτάζ **ΑΓΓ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ**

Η Κοντολίζα Ράις κρατάει στα χέρια της το «κλειδί» του Σκοπιανού. Η αμερικανίδα υπουργός Εξωτερικών υποδέχεται την προσεχή Πέμπτη 14 Φεβρουαρίου την ελληνίδα ομόλογό της κυρία Ντόρα Μπακογιάννη στην Ουάσιγκτον και, όπως παραδέχονται όλες οι πλευρές, τα αποτελέσματα της επίσκεψης αυτής θα αποβούν καταλυτικά για την επίλυση ή μη της εκκρεμότητας της ονομασίας των Σκοπίων, εν μέσω κλιμάκωσης της αδιαλλαξίας της γειτονικής χώρας. Ηδη παρατηρείται εσχάτως μια αύξηση της κινητικότητας καθώς πλησιάζουν οι κρίσιμες ημερομηνίες του Μαρτίου και του Απριλίου. Η έκβαση της συνάντησης Μπακογιάννη - Ράις θα κρίνει σε μεγάλο βαθμό και το περιεχόμενο της συνάντησης των διαπραγματευτών Ελλάδος - Σκοπίων, κκ. Αδ. Βασιλάκη και Νικόλα Ντιμιτρόφ αντιστοίχως, η οποία θα διεξαχθεί υπό την αιγίδα του ειδικού μεσολαβητή του ΟΗΕ Μάθιου Νίμιτς στην Αθήνα εντός του δεύτερου 15ημέρου του Φεβρουαρίου (ίσως την εβδομάδα 18 - 22/2).

■ Η συνάντηση στην Ουάσιγκτον της υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ με την κυρία Μπακογιάννη ίσως αποβεί καταλυτική για τη διευθέτηση της εκκρεμότητας του ονόματος

Το «κλειδί» του Σκοπιανού στα χέρια της κυρίας Ράις

Η υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κυρία Κοντολίζα Ράις με την ομόλογό της της Ελλάδας κυρία Ντόρα Μπακογιάννη σε προηγούμενη συνάντησή τους στην Ουάσιγκτον

Ασφαλείς πληροφορίες αναφέρουν ότι η ελληνική πλευρά αναμένει έναν ειλικρινή διάλογο, αλλά η διαπραγμάτευση θα είναι πολύ δύσκολη καθώς η σκοπιανή πλευρά παραμένει πλήρως αδιάλλακτη. Επιμένει στην τακτική της απόλυτης «διμεροποίησης» του ζητήματος και ισχυρίζεται ότι πρέπει να υπάρχει ένα όνομα για την Ελλάδα και ένα για κάθε άλλη χρήση (εννοώντας προφανώς το συνταγματικό «Δημοκρατία της Μακεδονίας»).

Δημοσίως, η ελληνική θέση παραμένει ότι πρέπει να υπάρχει «ένα όνομα για όλες τις χρήσεις» (erga omnes). Στην προχθεσινή ενημέρωση των διπλωματικών συντακτών ο εκπρόσωπος του υπουργείου Εξωτερικών κ. **Γ. Κουμουτσάκος** σημείωσε ότι η Ελλάδα επιμένει σε *«σε μια διεθνή ονομασία έναντι όλων»* (erga omnes). Σύμφωνα με εκτιμήσεις, η δεύτερη διατύπωση διαφέρει της πρώτης, καθώς δεν συνεπάγεται και αλλαγή του συνταγματικού ονόματος των Σκοπίων. Αυτή εξάλλου θα ήταν *«μαξιμαλιστική επιδίωξη που δεν θα μας εξυπηρετούσε»* όπως επισημαίνουν έγκυροι συνομιλητές της κυρίας Μπακογιάννη.

Το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών διέψευσε την περασμένη Πέμπτη δημοσίευμα ελληνικής πρωινής εφημερίδας περί ύπαρξης πρότασης διπλής ονομασίας από την Ουάσιγκτον. Σύμφωνα με το σενάριο αυτό, η πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (πΓΔΜ) θα χρησιμοποιεί το συνταγματικό της όνομα («Δημοκρατία της Μακεδονίας») στο εσωτερικό και στις διμερείς σχέσεις της με άλλες χώρες, ενώ η σύνθετη ονομασία που θα συμφωνηθεί θα χρησιμοποιείται σε διεθνείς οργανισμούς και στις σχέσεις με την Ελλάδα. Είχε προηγηθεί η εμφάνιση στον Τύπο των Σκοπίων μιας παραλλαγής αυτού του σεναρίου, με τη μορφή της φόρμουλας της «τριπλής ονομασίας» (μία για τις σχέσεις με την Ελλάδα, μία για χρήση στους διεθνείς οργανισμούς και μία για εσωτερική χρήση και διμερείς σχέσεις με άλλες χώρες).

Η κυβέρνηση Μπους αποδίδει μεγάλη σημασία στο να προχωρήσει χωρίς προσκόμματα η διαδικασία διεύρυνσης του ΝΑΤΟ. Και έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν επιθυμεί εκπλήξεις της τελευταίας στιγμής στη Σύνοδο Κορυφής του προσεχούς Απριλίου στο Βουκουρέστι. Οι Αμερικανοί θεωρούν ότι η εκκρεμότητα της ονομασίας δεν πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο για την ένταξη της πΓΔΜ στο ΝΑΤΟ.

Μπορεί κατά τη συζήτηση επί της έκθεσης προόδου των Σκοπίων στην έδρα της Συμμαχίας η αμερικανίδα μόνιμη αντιπρόσωπος **Βικτόρια Νούλαντ** να επεσήμανε σε αυστηρή γλώσσα ότι τα Σκόπια πρέπει να βρουν λύση στο πρόβλημα διότι στο πλαίσιο των σχέσεων καλής γειτονίας κάτι τέτοιο αποτελεί προϋπόθεση για να προχωρήσει η διαδικασία πρόσκλησής τους, ωστόσο οι πολιτικές αποφάσεις θα ληφθούν με διαφορετικά κριτήρια. Και σε αυτή την περίπτωση, ουδείς μπορεί εκ των προτέρων να αποκλείσει ακόμη και σενάρια που προς το παρόν παραμένουν κλειδωμένα στα... συρτάρια των εμπλεκομένων, όπως η αναβολή της πρόσκλησης ένταξης των Σκοπίων.

Αυτό που θα έπρεπε να ανησυχεί ιδιαίτερα την Αθήνα είναι ότι η αμερικανική πλευρά βλέπει με συμπάθεια τα όσα δηλώνουν τα Σκόπια. Η ηγεσία της πΓΔΜ το έχει καταλάβει αυτό. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην πρόσφατη επιστολή που έστειλε στους αρχηγούς κρατών και κυβερνήσεων των 26 κρατών-μελών της Συμμαχίας, ο σκοπιανός πρόεδρος **Μπράνκο Τσερβενκόφσκι** επεσήμανε ότι η ανεξαρτητοποίηση του Κοσσυφοπεδίου μπορεί να προκαλέσει αστάθεια που θα συμπαρασύρει την πΓΔΜ.

Ο κ. Τσερβενκόφσκι προχώρησε ακόμη παραπέρα και την Πέμπτη κατηγόρησε την Ελλάδα ότι χρησιμοποιεί το δικαίωμα βέτο στο ΝΑΤΟ και στην Ευρωπαϊκή Ενωση (ΕΕ) *«για να επιλύσει ένα διμερές πρόβλημα»*. Τόνισε ότι τα Σκόπια θα επιδείξουν εποικοδομητικό πνεύμα, δήλωσε με νόημα ότι οι ΗΠΑ αναγνώρισαν τη χώρα του με το συνταγματικό της όνομα και δεν νομίζει ότι η θέση τους έχει αλλάξει, ενώ προέβλεψε ότι το θέμα θα κλείσει πριν από τη νατοϊκή Σύνοδο Κορυφής.

«Η Αθήνα δεν αστειεύεται»...

Η κυρία Μπακογιάννη, η οποία θα συναντηθεί επίσης με τον αναπληρωτή υπουργό Εξωτερικών **Τζον Νεγκροπόντε**, τον σύμβουλο εθνικής ασφαλείας του Λευκού Οίκου **Στίβεν Χάντλεϊ**, τον αναπληρωτή υπουργό Αμυνας **Γκόρντον Ινγκλαντ**, την πρόεδρο της Βουλής των Αντιπροσώπων **Νάνσι Πελόσι** και στελέχη των Επιτροπών Εξωτερικών Υποθέσεων Βουλής και Γερουσίας, θα επιχειρήσει να πείσει την Κοντολίζα Ράις ότι «η Αθήνα δεν αστειεύεται». Μάλιστα, οι δηλώσεις του πρωθυπουργού κ. **Κ. Καραμανλή** την προηγούμενη εβδομάδα σε Σλοβενία και Ρουμανία ότι οι συμμαχικές χώρες πρέπει να βρίσκουν συναινετικές λύσεις και να αποφεύγουν αδιάλλακτες και προκλητικές θέσεις έδωσαν μια πρώτη γεύση.

Ουδείς φυσικά είναι σε θέση να προβλέψει με ασφάλεια τι θα κάνει ο κ. Νίμιτς. Ωστόσο, αρμόδιοι διπλωματικοί κύκλοι παραμένουν συγκρατημένοι, καθώς έχουν διακρίνει μια καταρχήν *«αρνητική προδιάθεση»* στις ιδέες που κατέθεσε τον περασμένο Νοέμβριο. Η κατάθεση μιας νέας πρότασης Νίμιτς, εφόσον επισήμως γίνει, τοποθετείται λίγο πριν ή λίγο μετά τη σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ στις αρχές Μαρτίου. Διπλωματικές πληροφορίες αναφέρουν το όνομα Republika Makedonija («Δημοκρατία της Μακεδονίας» στα σλαβικά) ως ένα σενάριο το οποίο έχει συζητηθεί.